

Szentté avatás - 2014. április 27.

Szent II. János Pál pápa, könyörögj érettünk!
Szent XXIII. János pápa, könyörögj érettünk!

"XXIII. János a Szentlélektől való tanulékonyság pápája, II. János Pál pedig a család pápája volt" - Ferenc pápa homíliája a szentté avatáson.

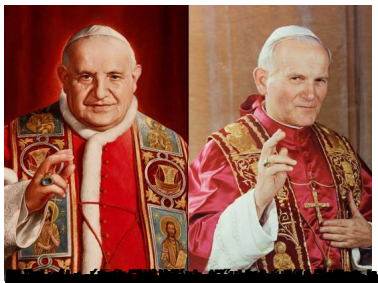
Ennek a vasárnapnak a középpontjában, amely lezárja Húsvét nyolcadát, s amelyet II. János Pál az Isteni Irgalmasságnak kívánt szentelni, a feltámadt Jézus dicsőséges sebhelyei állnak.

Ő már megmutatta azokat az első alkalommal, amikor megjelent az Apostoloknak, annak a szombat utáni napnak az estéjén, a Feltámadás napján. De aznap este nem volt ott Tamás; és amikor a többiek mondták neki, hogy látták az Urat, ő azt válaszolta: hacsak nem látja és nem érinti azokat a sebeket, akkor nem hisz. Nyolc nappal később, Jézus ismét megjelent az utolsó vacsora termében a tanítványok között, és ott volt Tamás is; Jézus hozzá fordult és meghívta, hogy érintse meg sebeit. És akkor az az őszinte ember, az az ember, aki hozzászokott ahhoz, hogy személyesen ellenőrizze a dolgokat, letérdelt Jézus előtt és ezt mondta: „Én Uram, én Istenem!” (Jn 20,28).

Jézus sebei botrányt jelentenek a hit számára, de egyben a hit igazolásai is. Ezért a feltámadt Krisztus testéről nem tűnnek el a sebhelyek, ott maradnak, mert azok a sebhelyek Isten irántunk való szeretetének el nem múló jelei, és nélkülözhetetlenek ahhoz, hogy higgyünk Istenben. Nem azért, hogy higgyük: Isten van, hanem hogy higgyük: Isten szeretet, irgalmasság, hűség. Szent Péter, Izajás szavait idézve ezt írja a kereszténynek: „Sebei szereztek számotokra gyógyulást” (1 Pét 2,24; vö. Iz 53,5).

Szent XXIII. Jánosban és Szent II. János Pálban megvolt a bátorság ahhoz, hogy Krisztus sebeire nézzenek, megérintsék átszegett kezeit és átszúrt oldalát. Nem szégyenkeztek Krisztus teste miatt, nem botránkoztak meg Őbenne, a keresztjében; nem éreztek szégyent a testvér teste miatt (vö. Iz 58,7), mivel minden szenvedő emberben Jézust látták. Két bátor ember voltak, telve a Szentlélek parrészia-jával [nyílt, világos beszédével], s tanúságot tettek az Egyház és a világ előtt Isten jóságáról, irgalmasságáról.

XX. századi papok, püspökök és pápák voltak. Ismerték e kor tragédiáit, de ezek nem gyűrték maguk alá őket. Erősebb volt bennük Isten, erősebb volt a Jézus Krisztusba, az ember Megváltójába és a történelem Urába vetett hitük; erősebb volt bennük Isten irgalmassága, amely ebben az öt sebhelyben megmutatkozik; erősebb volt Mária anyai közelsége.

Képösszeállítás